

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: Ing. Z.K., zastoupeného JUDr. Václavem Faltýnem, advokátem, se sídlem Domažlice, nám. Míru 143, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, se sídlem Plzeň, Škroupova 18,** v řízení o žalobě proti **rozhodnutí žalovaného ze dne 25. září 2013 č.j. DSH/14611/13**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Klatovy, odboru dopravy, dopravního úřadu ze dne 24.6.2013 čj. OD/6551/13/Kk, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod třetí zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů porušením § 18 odst. 4 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 3.000,-Kč a náhrada nákladů řízení 1.000,-Kč.

Žalobce v **žalobě** tvrdil, že nebyly splněny podmínky ust. **§ 74 zákona o přestupcích**. Žalobce měl za to, že mu správní orgány nezákonným procesním postupem neumožnily se vyjádřit při jednání, jehož se chtěl účastnit a při němž se chtěl seznámit s obsahem správního spisu a vyjádřit se k jeho obsahu. Žalobce namítal, že se z jednání na 12.4.2013, 13.5.2013 a 17.6.2013 řádně a včas omluvil a vzhledem k tomu, že správní orgán v posledním předvolání

nařídil jednání i v náhradních termínech, žalobce počítal s konáním jednání ve všech těchto dnech. Správní orgán ale, aniž by respektoval své rozhodnutí o nařízení jednání i na dny 25.6. a 2.7.2013, ještě před těmito termíny jednání vydal meritorní rozhodnutí, čímž žalobci znemožnil uplatnit v řízení práva. Podle žalobce nařídil-li správní orgán ústní jednání na tři dny, aniž by žalobce poučil o tom, že nedostaví-li se bez řádné omluvy v některých předchozích dnů, nebude konat ústní jednání v další dny, měl konat ústní jednání i v tyto dny. Žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného, že nedostavil-li se žalobce první den, nebylo důvodu konat jednání v další dny. Žalobce nesouhlasil se závěrem, že byl v řízení pasivní, neboť dne 2.7.2013 se dostavil na místo ústního jednání a dozvěděl se, že ve věci již bylo rozhodnuto.

Dále podle žalobce popis skutku nemá podklad v provedeném **dokazování**. Úřední záznam sepsaný policistou neobsahuje pravdivé skutečnosti, a nad to není důkazem. Důkazem podle žalobce není ani oznámení o přestupku z 18.2.2013, k němuž žalobce vyjádřil své výhrady na místě a nepotvrdil je ani druhý policista z hlídky. Důkazem podle žalobce není ani další oznámení o přestupku z 22.2.2013. Žalobce namítal, že žalovaný na jedné straně tvrdil, že úřední záznam policistky a oznámení sepsané policistkou nebyly použity k důkazu, ale na druhé straně je považuje za podklad rozhodnutí. Žalobce navrhl výslech obou policistů z hlídky, avšak tento důkaz nebyl proveden.

Žalobce namítal, že existence skutku není doložena a prokázána ani záznamem o přestupku ze silničního radarového rychloměru, neboť ze záznamu není zřejmé, o jaké vozidlo se skutečně jedná a jaká osoba jej řídila. Fotografie jsou rozmazané a registrační značka je dopsána neznámou osobou. Taktéž technika měření rychlosti použitým zařízením nevylučuje, aby bylo změřeno jiné vozidlo, než které je na záznamu. Žalobce navrhl vyžádat od PČR nebo výrobce manuál k měřicímu zařízení s technickým popisem principu, na němž je založeno měření rychlosti a vyjádření výrobce k možnosti chyb při měření, včetně chyb záznamu a chyb tiskového výstupu. Žalobce namítal, že údaje v záznamu o přestupku ze silničního radarového rychloměru neodpovídají skutečnosti ani ohledně výsledku naměřené rychlosti. Ze záznamu není ani zřejmé, kdo prováděl měření a kdo byl svědkem. Žalobce tvrdil, že ten kdo měření prováděl, nedodržoval návod k obsluze. Za těchto okolností nebylo měřicí zařízení způsobilé k měření a výsledky měření jsou nesprávné a nepoužitelné jako důkaz (viz obsah závěru v ověřovacím listu č. 45/12 z 15.3.2012). Žalobce rovněž namítal, že z obsahu záznamu o přestupku nevyplývá ani, z jakého zařízení byl záznam vytištěn a rozhodně se nejedná o zařízení, jehož ověřovací list je založen v přestupkovém spisu, neboť z tisku záznamu je zřejmé, že jde o výrobní číslo 0165/94, ale v ověřovacím listu je uvedeno výrobní číslo 165/94, v důsledku čehož nelze zařízení ztotožnit. Dále žalobce namítal, že i kdyby se jednalo o měřidlo uvedené v ověřovacím listu založeném ve spisu, nebylo opatřeno senzorem výrobní číslo 166/94, nebylo použito na vozidle výrobní číslo TMBHK 61Z882243116, nebylo používáno při teplotě 20-26 st. C a vlhkosti 75%, pro které bylo ověřováno a ověření dle ověřovacího listu č. 45/12 nelze považovat ani za platné s ohledem na ust. § 7 odst. 2 vyhlášky č. 262/2000 Sb. Žalobce dále navrhl vyžádání certifikátu o schválení typu měřidla a vyžádat od PČR předložení důkazu, že měřidlo bylo v inkriminované době osazeno příslušným senzorem, že bylo osazeno na příslušném vozidle, že bylo opatřeno příslušnými štítky. Podle žalobce nelze souhlasit se závěrem, že podstatné je pouze, že měření rychlosti proběhlo, existuje fotografický výstup s naměřenou rychlostí a ověřovací list.

Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** uvedl, že spisová dokumentace neobsahuje záznam o tom, že by se žalobce dne 2.7.2013 dostavil ke správnímu orgánu prvního stupně. O opaku naopak podle žalovaného svědčí odvolání žalobce, podle něhož se obviněný chtěl přijít seznámit s podklady pro rozhodnutí až při posledním z nařízených jednání, tedy 2.7.2013. Podle žalovaného žalobce neuvedl, k čemu by policisté měli vypovídat, když obecné tvrzení o nepravdivosti skutečností uvedených ve spisové dokumentaci od Policie ČR, ničím nepodložené, neodůvodňuje provedení svědeckých výpovědí policistů za situace, kdy skutkový stav věci je spolehlivě zjištěn a podklady a listinné důkazy jsou ve vzájemném souladu. Žalovaný měl návrh na doplnění dokazování s ohledem na předchozí postup žalobce v řízení (nezájem o uplatňování procesních práv) za zjevný obstrukční záměr – protahování řízení. Žalovaný odkázal na ustanovení §§ 53-56 **správního řádu** s tím, že ne každý podklad pro rozhodnutí může být důkazem v řízení a že uvedená ustanovení stanovují, s jakými druhy důkazů se lze ve správním řízení setkat. Vzhledem k tomu, že úřední záznam ani oznámení přestupku sepsované při postoupení věci nelze považovat za listinný důkaz, není možné těmito podklady provádět dokazování, avšak tyto podklady ověřují věrohodnost provedených důkazů (v daném případě byly provedené důkazy s výše zmíněnými podklady ve shodě). Žalovaný poukázal na to, že žalobce nevyvinul sebemenší snahu o projednání věci před správním orgánem prvního stupně, neboť se k jednáním nedostavoval. Podle žalovaného na fotografii z radarového rychloměru je registrační značka čitelná a na další fotografii byla dále přiblížena. Podle oznámení přestupku byl jako řidič dle předložených dokladů ztotožněn žalobce. Žalovaný tak považuje za zcela vyloučené a absurdní, že pokud je na fotografii z radaru zachyceno toliko jedno vozidlo, že by došlo ke změření vozidla jiného na fotografii nezachyceného. Žalovaný se domníval, že potřebné důkazy v řízení byly provedeny a provádění dalších by bylo zjevně nadbytečné. Záznam z měření rychlosti a foto z tohoto měření je podle žalovaného jako důkaz použitelné a svědčí o tom, že k překročení nejvyšší dovolené rychlosti žalobcem došlo. Vzhledem k tomu, že předmětné měření rychlosti bylo provedeno zařízením, které v době měření mělo platný ověřovací list, tedy bylo způsobilé k měření, bylo měření provedeno ze strany Policie ČR (jde o běžnou součást výkonu služby u policistů), přičemž na fotografii je viditelně zachyceno radarem vozidlo a je čitelná registrační značka, není o zjištěné rychlosti předmětného vozidla pochyb. Podle žalovaného není pro posouzení věci rozhodné, zda je na záznamu z měření vyplněno, kdo vozidlo měřil a kdo byl svědkem, neboť toto není povinnou součástí záznamu o přestupku a nemůže to mít za následek nevěrohodnost výsledku měření. K rozdílu v záznamu číselného údaje v ověřovacím listu a na fotografii z radaru žalovaný poukázal na judikát Nejvyššího správního soudu, podle něhož v případě toliko jiného formátu záznamu číselného údaje nelze údaj považovat za odlišný, tedy nedojde ke zpochybnění skutečnosti, že se jedná o týž měřicí zařízení. Podle žalovaného správní orgán prvního stupně nerozhodoval v řízení pouze na základě fotografie z radaru, nýbrž na základě více provedených důkazů, jejichž věrohodnost dále podpořily další podklady pro rozhodnutí. Žalovaný měl za to, že nebylo na místě rozšiřovat dokazování, neboť toto by bylo se zásadou hospodárnosti řízení.

Součástí **správního spisu** je oznámení přestupku ze dne 18.2.2013 sepsané na místě kontroly, podle něhož žalobce v tento dne v 16:56 hod. řídil motorové vozidlo Renault Modus rz ... v obci Dolany, ve směru jízdy na Chudenice a po odečtení radarové odchylky mu byla naměřena rychlost 74 km/hod přístrojem Ramer CCD umístěným ve služebním vozidle.

Žalobce v oznámení s uvedeným přestupkem nesouhlasil s tím, že dovolenou rychlost nepřekročil, neboť v obci jezdí vždy pouze do 50 km/hod. Podle úředního záznamu PČR ze dne 18.2.2013 od naměření rychlosti měli policisté vozidlo celou dobu na očích až do zastavení před obcí Balkovy, kdy byl žalobce ztotožněn na základě občanského průkazu a řidičského průkazu. Podle úředního záznamu žalobce s přestupkem souhlasil do udělení pokuty 1.500,-Kč, proto bylo sepsáno oznámení přestupku. V záznamu o přestupku pořízeného radarem není vyplněno místo měření, kdo měřil a svědek měření, nicméně je zde uvedeno datum a čas měření, stanoviště v Dolanech, maximální a naměřená rychlost a výrobní číslo radaru 0165/94. Na fotografii z radaru je vidět jediné vozidlo, kde je rozeznatelná i registrační značka. Podle ověřovacího listu ze dne 15.3.2012 výrobní číslo měřicí části silničního radarového rychloměru Ramer 7CCD bylo 165/94 a výrobní číslo senzoru 166/94, byl umístěn ve vozidle výrobního čísla karoserie TMBHK 61Z882243116 vozidla Škoda Octavia rz ... a ověřovací list byl platný do 14.3.2013. Dále z ověřovacího listu vyplývá, že měřidlo bylo zkoušeno za podmínek v laboratoři o teplotě 20-26 st. C, při relativní rychlosti vzduchu max. 75%. Podle závěru ověřovacího listu byl rychloměr ověřen a lze jej používat k měření rychlosti za dodržování návodu k obsluze. Dále je součástí spisu i oznámení přestupku ze dne 22.2.2013 sepsané při postoupení správnímu orgánu.

Z jednání dne 12.4.2013 se žalobce ze zdravotních důvodů omluvil, přičemž předložil kopii potvrzení o ošetření u lékaře ze dne 11.4.2013. Z jednání dne 13.5.2013 se žalobce omluvil z důvodu úrazu a následných zdravotních komplikací, k čemuž přiložil lékařskou zprávu ze dne 23.4.2013. Podle předvolání k jednání dne 17.6.2013 „v případě řádné a včasné omluvy z jednání nařízeného na 17.6.2013 správní orgán zároveň stanovuje náhradní termíny ústního jednání, a to 20.6., 25.6., 2.7.2013. Nebude-li se žalobce moci ze závažných důvodů dostavit ani v těchto náhradních termínech, je rovněž povinen se bezodkladně a řádně z každého z nich osobně omluvit s doložením oprávněného důvodu.“ Žalobce se omluvil z jednání nařízeného na 17.6.2013 s tím, že v tuto dobu bude pobývat mimo území České republiky, když jeho pobyt byl naplánován a zaplacen před doručením předvolání. K tomu žalobce předložil voucher platný od 7.6. do 17.6.2013. Ústní jednání proběhlo dne 20.6.2013 v nepřítomnosti žalobce.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným z přestupku s odůvodněním, že byly splněny podmínky pro projednání věci v nepřítomnosti žalobce dne 20.6.2013. Správní orgán vycházel z oznámení o přestupku a z úředního záznamu PČR, ze záznamu o přestupku ze silničního radarového rychloměru Ramer 7CCD prokazujícího naměřenou rychlost 77 km/hod vozidlu příslušné RZ. Tímto je podle správního orgánu prvního stupně prokázáno překročení nejvyšší dovolené rychlosti v daném místě tímto vozidlem. Z oznámení přestupku podle správního orgánu prvního stupně pak kontrolou předložených dokladů byla zjištěna totožnost řidiče žalobce. Dále správní orgán prvního stupně vycházel z ověřovacího listu potvrzujícího platnost ověření použitého silničního radarového rychloměru, z výpisu z evidenční karty řidiče a z výpisu ze serverů mapy.cz a google, dokumentujících místo přestupku.

V žalobou **napadeném rozhodnutí** žalovaný uvedl, že z foto z radaru, z ověřovacího listu a z oznámení přestupku vyplynulo, že vozidlu příslušné RZ byla naměřena rychlost překračující nejvyšší dovolenou rychlost pro jízdu v obci, přičemž na fotografii z radaru je

čitelná registrační značka vozidla, je zde uvedeno i výrobní číslo radaru, které je uvedeno též v záznamu o přestupku a tyto údaje jsou generovány radarovým rychloměrem bez zásahu obsluhy. Radarový rychloměr měl v době měření platný ověřovací list, který dokládá, že se jednalo o zařízení způsobilé k měření rychlosti, tedy že má požadované metrologické vlastnosti. Z oznámení přestupku podle žalovaného vyplynulo, že vozidlo bylo hlídkou PČR zastaveno po změření a jako řidič vozidla byl ztotožněn žalobce, který své vyjádření stvrdil svým podpisem. Žalovaný proto nemá pochybnosti o tom, že žalobce byl řidičem předmětného vozidla a dopustil se přestupku kladeného mu za vinu. S ohledem na to, že důkazy jsou ve vzájemném souladu a odpovídají i zpracovanému úřednímu záznamu PČR, který však není důkazem ve věci, pouze podkladem ověřujícím věrohodnost jiných provedených důkazů, je možno konstatovat, že byl zjištěn stav věci, o němž není důvodných pochybností. V předvolání ze dne 20.5.2013 správní orgán prvního stupně předvolal žalobce na více termínů ústního jednání, když žalobce v předvolání výslovně byl poučen, že je povinen v případě důležitého důvodu se omluvit z jednání v každém z termínů. Pokud tak neučinil a k jednání se nedostavil, následkem bylo projednání věci v jeho nepřítomnosti. Vzhledem k tomu další termíny podle žalovaného nebyl důvod konat, neboť byly splněny podmínky pro projednání věci v nepřítomnosti žalobce dne 20.6.2013 a mohlo být ve věci vydáno rozhodnutí. Rozhodnutí bylo doručeno žalobci až po uplynutí všech termínů jednání a žalobce nevyvinul podle žalovaného žádnou snahu se k těmto dalším termínům dostavit, ani se z nich omluvit. Žalovaný dospěl k závěru, že tvrzení žalobce, že ke skutek nespáchal, je toliko účelovým tvrzením, jímž se žalobce snaží zprostit odpovědnosti z přestupku. Pokud se žalobce chtěl k věci vyjádřit, mohl toto učinit i písemnou cestou, či se měl dostavit alespoň k jednání nařízenému na 20.6.2013, z něhož se neomluvil. V předvolání byl řádně poučen o všech základních procesních právech, kdy mu bylo výslovně sděleno, že po provedeném dokazování bude mít možnost se vyjádřit ke všem podkladům pro rozhodnutí, přičemž na uplatnění těchto svých práv vzhledem ke své neomluvené neúčasti rezignoval. Podle žalovaného z předvolání nevyplývá konání ústního jednání ve všech uvedených termínech, neboť pokud by tomu tak být mělo, pak by se žalobce nemusel logicky omlouvat ze všech termínů jednání a mohl by si vybrat, ke kterému jednání se dostaví. Takto však předvolání formulováno nebylo. Oznámení přestupku s vyjádřením žalobce je listinným důkazem v řízení, jehož provedení jako listinného důkazu je přípustné na podkladě ust. § 51 odst. 1 správního řádu. K tomu, aby mohlo být oznámení použito jako důkaz, není podle žalovaného podmínkou, aby bylo opatřeno podpisy všech členů policejní hlídky. Oznámení přestupku ze dne 22.2.2013 nebylo v řízení použito jako důkaz, je pouze podkladem, který má stejnou váhu jako úřední záznam, tedy ověřuje toliko věrohodnost provedených důkazů a v daném případě je s provedenými důkazy v naprostém souladu (srovnej např. § 50 odst. 1 správního řádu). K návrhu žalobce na provedení důkazu výpověďmi policistů žalovaný uvedl, že z odvolání nevyplývá, o jakých skutečnostech by policisté měli přesně vypovídat. Vzhledem k tomu, že skutkový stav věci je zjištěn spolehlivě, je podle žalovaného nadbytečné provádět tyto svědecké výpovědi. Obecné tvrzení, že skutečnosti uváděné v podkladech jsou nepravdivé bez dalšího upřesnění, neodůvodňuje podle žalovaného provedení svědeckých výpovědí zasahujících policistů. Žalovaný se neztotožnil s žalobcem v tom, že by ze záznamu přestupku, resp. z fotografie nebylo možné zjistit, o jaké vozidlo se přesně jedná. Podle žalovaného na fotografii je jednoznačně vozidlo rozpoznatelné, kdy se jedná o vozidlo Renault Modus, a je čitelná též registrační značka. Totožné vozidlo bylo následně policisty zastaveno a jako řidič byl dle předložených dokladů (OP a řidičský průkaz) ztotožněn

žalobce. Žalobce své vyjádření v oznámení přestupku podepsal. Podle žalovaného je irelevantní, zda je žalobce na fotografii rozpoznatelný či nikoliv, neboť vozidlo bylo následně zastaveno a řidič byl ztotožněn. Žalovaný poukázal na to, že z fotografie z radaru vyplývá, že je na fotografii toliko jedno vozidlo, tedy vzhledem k tomu, že radar zaměřuje toliko jedno vozidlo a to následně vyfotografuje, je podle žalovaného vyloučeno, že by mohlo být změřeno jiné vozidlo. Podle žalovaného je nadbytečné provádět další dokazování manuálem výrobce k měřicímu zařízení s technickým popisem principu měření a vyjádřením výrobce k možnostem chyb při měření, včetně chyb záznamu a chyb tiskového výstupu. Nadbytečnost tkví podle žalovaného v tom, že pokud by měření bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze radaru, pak by radar provedl chybové hlášení a žádný záznam by nebyl proveden. Pokud tedy radar vozidlo vyfotografoval a zaznamenal naměřenou rychlost, pak měření proběhlo standardním způsobem a v souladu s návodem k obsluze. Podle žalovaného z ověřovacího listu k měřicímu zařízení č. 165/94 (výrobní číslo měřicí části) vyplývá, že předmětné měřicí zařízení má platné ověření do 14.3.2013, tedy že rychlost jízdy byla měřena zařízením k tomuto způsobilým. Podle žalovaného je tak nadbytečné provádět další dokazování, např. vyjádřením výrobce k možnostem chyb při měření, chyb záznamu a chyb tiskového výstupu, když na pořízené fotografii je nezpochybnitelným způsobem zaznamenáno předmětné vozidlo i s naměřenou rychlostí. Z toho je podle žalovaného zjevné, že k žádné chybě při měření ani při výstupu dat z radaru nedošlo. Podle žalovaného dále pro posouzení správnosti provedeného měření je irelevantní, že nedošlo při přípravě radaru k zadání údajů, kdo měřil rychlost a kdo byl svědkem měření. Ze spisové dokumentace vyplývá, že na místě měřila hlídka složená z policistky B. a policisty N., přičemž je nepodstatné, kdo měření prováděl, neboť zcela zjevně ke změření vozidla došlo a bylo zjištěno překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, což mělo za následek zastavení vozidla. Podle žalovaného není na místě prokazovat, zda se policisté podrobili proškolení na práci s předmětným radarem a poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3.3.2011 čj. **7As 18/2011-54** (dostupný na www.nssoud.cz), podle něhož se „*považuje za nadbytečné zjišťovat, zda k obsluze radaru byli policisté proškoleni, když tato činnost – obsluha měřicího zařízení – jednak spadá do běžné činnosti těchto policistů a jednak předmětem řízení před krajským soudem je přezkoumání, zda žalobci lze přičítat, že se dopustil přestupku, a nikoliv, zda jsou policisté oprávněni a proškoleni k měření rychlosti*“. Podle žalovaného pokud bylo měření provedeno, což dokládá fotografie z radaru, byl pak též dodržen návod k obsluze radaru, jinak by radar měření neprovedl vůbec a uvedl by chybové hlášení. Z ověřovacího listu jen vyplývá, že byl rychloměr ověřen a lze jej používat k měření rychlosti za dodržování návodu k obsluze. Pokud by došlo k porušení návodu k obsluze, radar by vůbec měření neprovedl. Žalovaný dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.8.2011 čj. **1As 42/2011-115**, podle něhož „*pokud je výrobní číslo radaru uvedené na fotografii z radaru v jiném formátu než v ověřovacím listu, nejedná se o rozpor, neboť realitou současného světa ovládaného nejrůznějšími elektronickými systémy je, že tyto systémy produkují často ničím neopodstatněné rozdíly a výstupy. Vzhledem k tomu nelze než dojít ke shodnému závěru, tedy že radarový rychloměr užitý při měření rychlosti vozidla byl týž radarovým rychloměrem, k němuž byl vystaven ověřovací list*“. Žalovaný dále uvedl, že není důvodu se s ohledem na platný ověřovací list k měřicímu zařízení domnívat, že by radar nebyl způsobilým k měření rychlosti v inkriminovaný den. Podstatné pro posouzení, zda měl předmětný radar v inkriminovaný den požadované metrologické vlastnosti, je, že měření rychlosti proběhlo, na fotografii je zřetelně zaznamenáno vozidlo a rychlost tohoto vozidla a

radar měl platný ověřovací list, který je zárukou požadovaných metrologických vlastností. Měření rychlosti tak proběhlo zcela správně a výstup z měřicího zařízení lze použít jako důkaz ve věci. Podle žalovaného není důvodu se domnívat, že měřidlo nebylo opatřeno senzorem výr. číslo 166/94 a že nebylo použito ve služebním vozidle. Pokud by podle žalovaného nebyl použit správný senzor kompatibilní s měřicí částí radarového rychloměru, ke změření rychlosti by nedošlo, neboť senzor by nebyl schopen snímat a nebylo by možné ani naměřenou rychlost zachytit a zaznamenat. Taktéž podle žalovaného není podstatné se zabývat tím, na jakém vozidle byl předmětný radarový rychloměr použit, neboť měření proběhlo v době stání služebního vozidla, přičemž fotografie i záznam o přestupku dokládají, že měření proběhlo v pořádku, jinak by opětovně ke změření vozidla nedošlo. Podle žalovaného žalobce neuvádí žádné relevantní skutečnosti dokládající, že měření proběhlo nesprávně, toliko hole namítá nesplnění jednotlivých podmínek uvedených v ověřovacím listu, avšak své tvrzení nikterak nedokládá ani blíže neodůvodňuje. Pokud osoba něco tvrdí, je na ní, aby toto své tvrzení byla schopna nějak doložit (viz **§ 52 správního řádu**), což neznámá, že na žalobci je důkazní břemeno. Podle žalovaného měření rychlosti jízdy vozidel je běžnou činností policistů a není důvodu se domnívat, že by vedoucí pracovníci vyslali k plnění služebních povinností policisty nedostatečně vybavené a vyškolené. Námitky žalobce tak nejsou s to zpochybnit výsledek měření. Předmětná vlhkost a teplota, která byla v laboratoři v době ověřování radarového rychloměru, neznámá podle žalovaného, že podmínkou pro správnost měření je, aby takovéto podmínky panovaly i při samotném měření na pozemních komunikacích. Pokud by v inkriminovaný den byly extrémní podmínky venkovní teploty či vlhkosti, ke změření vozidla by nedošlo. K námitce žalobce ohledně ztráty ověření z důvodů uvedených v **§ 7 odst. 2 vyhlášky č. 262/2000 Sb.** žalovaný uvedl, že není důvodu se domnívat, že došlo k zániku ověření v době platnosti ověřovacího listu. Žalobce toto své tvrzení nijak nerozvinul, tedy jde o holý odkaz na ověřovací list bez jakéhokoliv předestření důvodu, proč by k zániku ověření mělo dojít. Takovými tvrzení není podle žalovaného důvod se podrobněji zabývat a lze jen konstatovat, že měření proběhlo řádně. Provedení důkazu certifikátem o schválení typu měřidla je podle žalovaného nadbytečné, neboť spáchání přestupku bylo žalobci řádně prokázáno a není na místě dokládat certifikaci schválení typu měřidla, neboť jde o radarový rychloměr běžně používaný Policií ČR a o jeho certifikaci není na místě pochybovat. Taktéž není zapotřebí vyžadovat od PČR podklady týkající se použití jednotlivých komponentů měřicího zařízení (senzor), zda bylo měřicí zařízení osazeno štítky a zda bylo osazeno ve vozidle, v němž proběhlo ověření radarového rychloměru. Podle žalovaného nebylo důvodu provádět dokazování v takové šíři, když dosud provedeným dokazováním byl spolehlivě zjištěn stav věci, o němž není důvodných pochybností; širší dokazování je zcela nadbytečné. Nadto návrhy na provedení důkazů přednesl žalobce až v odvolání, tedy podle žalovaného se žalobce toliko snaží o nedůvodné protahování řízení v situaci, kdy stav věci byl zjištěn spolehlivě bez důvodných pochybností.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle **§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb.**, soudního řádu správního (dále jen s.r.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

Soud neshledal důvodnou žalobní námitku spočívající v tvrzení, že správní orgány v rozporu se zákonem neumožnily žalobci vyjádřit se k věci při ústním jednání. Podmínky pro projednání věci v nepřítomnosti obviněného z přestupku stanoví ust. **§ 74 odst. 1 věty druhé zákona č. 200/1990 Sb.**, o přestupcích, podle něhož *v nepřítomnosti obviněného lze věc*

projednat jen tehdy, jestliže se k projednání nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Je zřejmé, že v daném případě se žalobce omluvil z jednání v termínech 12.4., 13.5. a 17.6.2013 a správní orgán tyto omluvy akceptoval. Termíny jednání ve dnech 20.6., 25.6., 2.7.2013 jsou v předvolání výslovně označeny pouze jako náhradní pro případ řádné omluvy žalobce z jednání dne 17.6.2013. Z formulace cit. ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích je zřejmé, že ústní jednání v nepřítomnosti obviněného je správní orgán oprávněn provést, jakmile se obviněný řádně neomluví. Tyto předpoklady nastaly dne 20.6.2013, neboť v předvolání byl žalobce poučen, že je povinen se omluvit z každého z uvedených termínů, což neučinil. Jelikož k nařízenému jednání dne 20.6.2013 se žalobce nedostavil bez omluvy, správní orgán v souladu se zákonem provedl jednání v nepřítomnosti žalobce, při němž byly provedeny dostupné důkazy. Jelikož po projednání věci dospěl správní orgán k závěru, že je zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, byl oprávněn vydat rozhodnutí ve věci samé. Z ničeho nevyplývá, že za situace, kdy byly provedeny všechny potřebné důkazy a kdy se žalobce neomluvením své nepřítomnosti fakticky vzdal svého práva ústně se před správním orgánem vyjádřit, by byl správní orgán povinen konat další jednání. Takový postup by nepochybně byl v rozporu se zásadou hospodárnosti řízení. Nad rámec toho soud považuje za správný i argument, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno až po uplynutí všech v předvolání uvedených termínů a ze spisu nevyplývá, že by se žalobce v jakémkoli z těchto termínů dostavil ke správnímu orgánu.

Další námitky žalobce směřovaly proti úplnosti a správnosti **skutkového zjištění**. V tomto směru je nezbytné poukázat především na to, že žalobce tyto námitky nevzněl v průběhu celého řízení před správním orgánem prvního stupně. Žalobce své námitky nevzněl ani písemně (pouze do oznámení na místě kontroly uvedl obecný nesouhlas s přestupkem) a nevyjádřil se ani ústně při jednání, které bylo na základě jeho omluv nařizováno opakovaně, přesto se žalobce ke správnímu orgánu nedostavil. Za této situace se soud ztotožnil s názorem žalovaného, že námitky směřující proti správnosti provedeného měření a proti pravdivosti úředního záznamu a oznámení přestupku, stejně jako návrh žalobce na provedení výslechu zasahujících policistů, lze hodnotit jako účelové směřující k protahování řízení a k dosažení zániku odpovědnosti za přestupek uplynutím času.

Žalobci lze přisvědčit v tom, že úřední záznam PČR o provedené silniční kontrole a oznámení přestupku sepisované při postoupení věci správnímu orgánu (zde ze dne 22.2.2013) nejsou důkazy, nýbrž pouze podklady pro rozhodnutí správního orgánu ve smyslu **§ 50 odst. 1 správního řádu**, podle něhož *podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé*. Soud má za to, že v dané věci správní orgány nevycházely pouze z těchto podkladů, nýbrž že své rozhodnutí opřely o listinné důkazy, jimiž jsou zejména oznámení přestupku sepsané na místě silniční kontroly dne 18.2.2013 (do něhož se žalobce mohl vyjádřit a také se vyjádřil, proto se jedná o důkaz), a dále ze záznamu o přestupku pořízeného radarem a z ověřovacího listu. Skutková zjištění vyplývající z těchto důkazů jsou ve vzájemném souladu a odpovídají i dalším podpůrným podkladům pro rozhodnutí jako je např. úřední záznam PČR. Z toho důvodu bylo nadbytečné a v rozporu se zásadou hospodárnosti provádění dalších důkazů, zejména žalobcem v odvolání navržený výslech zakročujících policistů.

S námitkami směřujícími proti správnosti provedeného měření, které žalobce rovněž uplatnil teprve v odvolání, se žalovaný vypořádal v napadeném rozhodnutí. Jeho závěry jsou dostatečně podrobně a logicky odůvodněny a soud se s nimi ztotožňuje. Není pravdivá námitka žalobce, že z fotografie pořízené radarem, není zřejmé, jaké vozidlo bylo změřeno, neboť, jak správně poukázal žalovaný, fotografie ukazuje jediné vozidlo s čitelnou registrační značku, proto není pochyb o tom, které vozidlo bylo změřeno. Jelikož po změření byl žalobce kontrolován silniční hlídkou a podle osobních dokladů byl ztotožněn, nevznikly pochybnosti ani o tom, že toto vozidlo řídil žalobce, který je tedy i odpovědný za spáchání přestupku.

Žalovaný také správně poukázal na výše cit. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. **1As 42/2011-115**, který potvrdil, že pouhý odlišný formát výř. čísla radaru na záznamu o přestupku a na ověřovacím listu nemůže vyvolat pochybnosti o tom, že se jedná o totéž zařízení.

Pokud nebylo do záznamu o přestupku doplněno, kdo prováděl měření a kdo byl svědkem, nemůže absence těchto údajů ovlivnit výsledek měření. Nemůže obstát ani námitka, že nebyl dodržen návod k obsluze radaru, neboť byla formulována zcela obecně. Z téhož důvodu se soudu jeví i nadbytečným návrh na provedení důkazu manuálem k měřicímu zařízení a vyjádřením výrobce k možnosti chyb při měření. Skutečnost, že měřicí zařízení bylo umístěno ve služebním vozidle uvedeném v ověřovacím listu, vyplývá z úředního záznamu o silniční kontrole. Žalovaný také správně uvedl, že když (dle ověřovacího listu) bylo měřidlo přezkoušeno za určitých laboratorních podmínek, neznamená to, že reálné podmínky pro měření musí být totožné. Lze se ztotožnit se žalovaným rovněž v závěru, že pokud by radar nebyl opatřen odpovídajícím senzorem, rychlost vozidla by nezměřil vůbec. Tvzení žalobce, že platnost ověření zanikla s ohledem na ust. § 7 odst. 2 vyhlášky č. 262/2000 Sb., je zcela nekonkrétní, když žalobce ani neuvedl, který z důvodů uvedených v ust. § 7 odst. 2 zmíněné vyhlášky měl způsobit zánik platnosti ověření měřidla v daném případě. Soud stejně jako žalovaný považuje za nadbytečné opatřovat certifikát o schválení typu měřidla pro nadbytečnost, když nevznikly žádné konkrétní pochybnosti ani o provedeném měření, ani o platnosti ověřovacího listu.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě **nákladů řízení** bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením

shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 25. července 2014

**Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně**

Za správnost vyhotovení: Bc. Michaela Karásková